Aº. 1843. No. 18.

DONDERDAG, 2 MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

ADVERTENTIEN.

Nieuwstijdingen.

(*Uittreksels uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met* 12 *December* 1842).

FRANKRIJK.

PARIJS, 7 December.

Bij het regtsgeding van den Versailler-spoorweg heeft inzonderheid de verklaring van één der getuigen, de Heer Alpiau, koopman te Bordeaux, een' diepen indruk gemaakt. Hij verscheen door twee personen ondersteund. Het regterbeen was hem moeten afgezet worden, en hij lijdt nog steeds aan de gevolgen van verscheidene brandwonden. »Ik was, zeide hij, met mijne beide zoons en eene jonge juffer Colas, naar Versailles gegaan. Daar ik spoedig bij mijne zieke vrouw wenschte weder te komen, keerden wij niet den eersten spoortrein terug. Wij reden zoo snel voort, dat men de boomen langs den weg niet meer onderscheiden kon. Ik had een zoo grooten angst, dat ik mij de belofte deed, nooit weder over eene ijzerbaan te rijden. Toen wij Bellevue voorbij reden, bekwamen wij een vreeselijken stoot, en hoorden wij een geweldig kraken. De waggon verliet de rails; ik bevond mij in een dergene, die in brand waren; ik voelde, hoe het vuur mij aangreep, mijn linkerbeen was in één oogenblik geheel - over gewond, terwijl mijn regter, door wrakken van den verbrijzelden waggon verpletterd, in acht stukken brak. Men heeft het mij sedert moeten afzetten. Ik verbeidde den dood. Een grootmoedig man trachtte mij te redden, en trok mij uit den wagen. Maar naauwelijks was ik gered, of ik dacht aan mijne zonen. Het scheen mij onmogelijk, zonder hen, bij mijne vrouw terug te komen. Mijne smart was grenzenloos. Spoedig echter zag ik, hoe mijn jongste zoon naast mij werd nedergelegd, want ook voor hem had zich een redder opgedaan. Maar hij was in een' afgrijzenwekkenden toestand, en zal dit zijn leven lang blijven. Hij moet schuwen zich aan iemand te vertoonen. Ik heb hem niet medegebragt om uw menschelijk gevoel niet te schokken. Mijn oudste zoon is omgekomen. Vóór zijn dood had men ook hem uit den wagen getrokken: hij kon nog zijnen naam noemen, en uitroepen: Wat is het hard, zoo jong te sterven! Daarom treed ik als aanklager op; ik eisch zijn lijk terug om hem een grafgesteente op te rigten. Ik klaag niet tegen de spoorweg-directie, maar tegen de politie. Zoo mij geen regt geschiedt, ga ik naar den Koning: hij is vader en zal mijn gevoel begrijpen.

— De gisteren uit Barcelona tot 2 dezer, ten 5 ure, medegedeelde berigten worden bevestigd door de heden uit Perpignan van

4 dezer aangekomen tijdingen. Er zijn geene regtstreeksche nadere berigten. Alleenlijk verhalen reizigers, die Barcelona in den nacht tusschen 2 en 3 December hebben verlaten, dat de noodklok werd geluid, dat het volk in de straten schreeuwde: *Leve de Koningin Christina! Leve de Koningin Isabella, wij vreezen de bommen niet, wij zullen ons verdedigen, enz., enz.* Doch tot heden weet men niet, wat gedurende den dag van 3 dezer heeft plaats gegrepen.

Onder dagteekening van 2de Decemb. wordt uit Barcelona het volgende geschreven:

Op deszelfs terugkomst van Taragona is de *Elna* zich bij de *Gussendi* komen voegen, ten einde aan het in volt water brengen des Engelschen linieschips *Formidable* mede te werken. Na verscheiden uren arbeids is het schip van strand afgehaald en gisteren ter reede van Barcelona gesleept, waar heden ochtend ook het Engelsche schip *Rodney* is gearriveerd. Toen de beide Fransche stoombooten het gesleepte schip verlieten salueerden de equipaadjen der Engelsche vaartuigen hen met vijf houra's.

Het Fransche oorlogschip *Jemappes* van 100 stukken kanon heeft voor Barcelona het anker laten vallen.

Uit Perpignan wordt dd. 4 December als volgt geschreven:

Eene in den nacht van 2 op 3 dezer uit Barcelona vertrokken stoomboot is gisteren te Port Vendres aangekomen en heeft aldaar een groot aantal officieren van Katalonische bataljons vrijwilligers ontscheept; onder dezelve bevinden zich Italianen en Belgen, die behoord hebben tot het legioen jagers van Oporto hetwelk in Portugal en Spanje onder bevel van den Piemonteschen generaal Borso di Carminati heeft gediend.

Volgens de door die gelegenheid ontvangen brieven heeft de draling van den Regent om Barcelona binnen te trekken ten doel om aan de meest gecompromitteerde personen den tijd te geven, per scheepsgelegenheid Spanje te verlaten.

Intusschen was ten gevolge van de weigering des kapiteins-generaals, om eenige bedingen hoegenaamd aan te nemen, eene gisting onder de bevolking ontstaan. In den avond van den 2den werd overal de trom geroerd, de alarmklok geluid en maatregelen getroffen om het bombardement te verduren.

Ondanks deze dreigende houding hield men het er voor, dat men, bij de nadering der troepen van Espartero, de poorten zoude openen en de wapenen nederleggen.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 6 December.

In de hoogere kringen fluistert men elkander in het oor, dat Hr. Ms. verlossing tegen het begin der maand Maart 1843 te gemoet gezien wordt.

— Een onzer dagbladen deelt het volgende mede:

In Texas hield onlangs een regter de volgende menschlievende toespraak tot een ter dood veroordeelden moordenaar, John Jones: » Jones, de zaak staat aldus: het hof was voornemens u niet voor het aanstaande voorjaar te doen opknoopen; maar het weder is zeer koud, en bij ongeluk is uwe gevangenis zeer ontramponneerd, de meeste glasruiten in de vensters zijn gebroken, en de wind suist door uwe tralies, de geheele kamer is in zoo ellendigen toestand, dat men er geen vuur kan aanmaken; ook is het getal der gevangenen zoo groot, dat men u niet meer dan ééne deken kan geven. Dus zoudt gij u tot het voorjaar bitter moeten behelpen, en veel koude en ongemak moeten lijden. Deze omstandigheden in aanmerking nemende, en wenschende uw lijden zoo veel mogelijk te verzachten, zoo heeft het hof, menschlievend met uw ongeluk begaan, bevolen, uw lijden niet langer te rekken, maar uwe ophanging reeds morgen, dadelijk na het ontbijt, te doen plaats hebben." John dankte regt hartelijk voor de waarlijk mededoogende gezindheid zijner regters.

DUITSCHLAND.

MAINTZ, 4 December.

Naar men verneemt, wendt Frankrijk bij de rijnoeverstaten pogingen aan om voor het tusschen Frankrijk en Nederland gesloten handelstraktaat eenige verligtingen in de rijnhavens te verwerven; men belooft zich hiervan eenen goeden uitslag.

— VAN DEN MAIN, 5 December. De Parijsche nieuwsbladen, die zich reeds de kwaadaardige moeite hadden gegeven om een doodsberigt van den Oostenrijkschen staatskanselier prins Metternich te schrijven en zich naderhand genoodzaakt zagen om dit berigt tegen te spreken, verhalen thans, om zich eenigzins schadeloos te stellen, dat indien Zijne Doorl. al niet dood is, hij toch niet lang meer leven kan, want dat eene beroerte, die hem onlangs heeft getroffen, zijn gestel uitermate heeft verzwakt. Deze vermeende aanval van beroerte is echter even onwaar als het berigt van zijnen dood. De ongesteldheid, waardoor de prins is aangetast geweest, was van weinig beteekenis en korten duur, aangezien die Doorl. staatsman op dit oogenblik de meest gewenschte gezondheid geniet.

— De *Gazette de France* bevatte onlangs eene door den Carlistischen graaf de Villemur geschreven lofuiting op de jonge onschuldige Koningin van Spanje. Dit zoude raadselachtig toeschijnen, indien men niet wist, dat de graaf en eenige andere aanzienlijke Carlisten het plan voeden om een huwelijk tusschen Isabella en den oudsten zoon van Don Carlos tot stand te brengen. Dit plan heeft echter niet slechts alle omstandigheden en kansen in Spanje zelf tegen zich, maar strijdt ook met de oogmerken van den Koning der Franschen, die gaarne de hand van Isabella aan eenen zijner zonen zag toewijzen, en strookt overigens niet met de staatkunde van Groot Brittannie, welke eenen prins uit een Saksisch vorstelijk huis begunstigt.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 28 Februarij het Schip Anna Maria, Kapt. D. Steenveld, hebbende 56 dagen reis.

Idem; het Schip Catharina, Kapt. K. M. Hillers, hebbende 56 dagen reis, Passagiers: de Heeren W. G. van Oijen en R. Taylor. — Beiden van Amsterdam.

Kapitein RENAUD.

De nacht van den 27sten Junij 1830 lag stil en beteekenisvol over het geschokte Parijs. De herinnering aan denzelven is mij levendiger in het geheugen gebleven, dan zoo menig ijsselijk tooneel, waarvan ik in mijn leven getuige was. De zoele stilte voor een onweder of het kermen der zee voor eenen storm is niet statiger, indrukwekkender, dan Parijs het in dezen nacht was. De straten waren eenzaam en verlaten. Ik ging mij middernacht over de Boulevards; hunne gansche lengte wandelde ik over, luisterde opmerkzaam: zag begeerig rond. De heldere donker blaauwe lucht weerkaatste helder op de straatsteenen, de sterren flonkerden, maar de huizen waren gesloten, donker, dood. Alle lantaarnen waren stuk geslagen en de loodenraampjes der glazen hingen langs de palen naar beneden. Hier en daar stond onder de donkere schaduw van eenen boom eene groep handwerkslieden of daghuurders, onder elkander beraadslagende of naar eenen onbekenden luisterende, die hun zacht parolen of plannen voor den volgende dag toefluisterde. Hoorden zij voetstappen, dan stoof alles uit elkander en in de donkere zijstraten verdwenen de nachtelijke gastalten. Zij drukten zich in de verdiepingen der huisdeuren, klopten zacht, als valdeuren gingen deze open, namen de kloppenden in en sloten zich weder. Dan was alles weder stil. De stad scheen uitgestorven en de huizen verlaten, even als bij eene pest.

Nu en dan stiet men op eene donkere, onbewegelijke massa, die men niet eerder bemerkte, voor men er digt bij was. Het was een Bataillon der Koninklijke Garde, digt aangesloten staande, zonder beweging, zonder geluid. Verder op schenen er vuurwormpjes in de lucht te zweven; het waren de lonten van eene batterij rijdende artillerie, wier stukken den Boulevard konden bestrijken.

Men kon ongehinderd deze donkere, indrukmakende massa's voorbij gaan, haar opnemen, bespieden, zonder gevraagd, zonder opgehouden te worden. De stemming der soldaten was ernstig, besloten en verwachtingvol.

Toen ik een dezer Bataillons naderde, kwam een der officieren naar mij toe en vraagde mij zeer beleefd, of de vlammen, welke men in de verte bij den triumfboog der Porte st. Denis zag flikkeren, door eenen brand veroorzaakt werden, en wilde dan met zijne compagnie derwaarts gaan, om zich te overtuigen. Ik zeide hem, dat het vuur door eenige groote boomen veroorzaakt werd, die de kooplieden aldaar in den omtrek lieten omhouwen en verbranden, dewijl zij van de verwarring voordeel trekken en door het vellen der boomen de uithangborden hunner magazijnen meer zigtbaar en in het oog vallende wilden maken. Vervolgens zettede hij zich op eene der steenen banken van den Boulevard neder en schreef met eene Spaansche rotting peinzende in het zand. Nu eerst herkende ik den officier en wel aan zijne Spaansche rotting. Ik sprak hem bij zijn naam aan; hij herinnerde zich mijner en verzocht mij, naast hem plaats te nemen.

De Kapitein *Renaud* was een man van een vast, streng karakter en uitgebreide kundigheden; een man, zoo als er toen vele bij de koninklijke garde waren. Zijn karakter en zijne gewoonten waren ons allen sedert lang bekend. Hij had van zijne soldaten den bijnaam: » *de Spaansche rotting*", gekregen, en was onder dezen naam bij alle officieren der garde bekend. Hij sprak slechts zelden en altijd zoo weinig als mogelijk, las den ganschen dag en was, zonder zich juist af te zonderen, toch zelden met zijne kamaraden in gezelschap. Groot, bleek en met sombere gelaatstrekken, had hij nog bovendien op het voorhoofd, juist tusschen de twee wenkbraauwen, het likteeken eener vreesselijke wonde, 't welk aan zijn gelaat eene eigendommelijk donkere uitdrukking gaf. Den bijnaam: » Spaansche rotting," had hij gekregen dewijl hij zich steeds van eene zoodanige bediende, om er bij het gaan op te leunen, want hij had in den oorlog in Spanje eene wonde in het regter been ontvangen, die hem dikwijls in het gaan hinderde. Zijne soldaten hielden buitengewoon veel van hem en in den oorlog in Spanje was zijn compagnie eene der uitstekendste van het leger. Hij had het regt, zonder degen aan de spits zijner compagnie te marscheren, alleen met zijne Spaansche rotting in de hand.

»Hebt gij heden morgen de Zwitsersche regementen zien chargeren? zoo begon de Kapitein het gesprek; zij hebben het vuren in het avanceren met sectiën voortreffelijk uitgevoerd. Sedert ik dien, heb ik het eigenlijk nog nooit zoo goed zien uitvoeren, als heden; maar in de straten eener groote stad heeft het veel goeds, gesteld, dat de manschappen levendig en snel genoeg langs de vleugels der sectie voorbij komen."

(*Het vervolg hierna.*)

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.